

УРАШИМА ТАРО

Тад се сети пиринчаних хлеччића и баци их рибици.

Хлеччићи полако почеше да падају на дно, а рибица их се и не дотаче већ очигледно срећна удари по води својим репом и отплива некуда.

Када се девојчица напи воде, изненада осети такав умор да капци почеше да јој се склапају и она помисли: „Мало ћу продремати.” Седе под дрво и одмах заспа.

Девојчицу пробуди некакав пријатан звук. Кад отвари очи, виде да са дрвета под којим је спавала пада жуто лишће. Падајући на земљу, лишће се претварало у златнике који су звецкали.

Девојчица с чуђењем подиже поглед и на дрвету примети малог мајмуна, свог старог познаника, који јој је са дрвета пред ноге бацао жуто лишће.

Девојчица узео неколико златника, махну срдачно мајмуну руком и пође даље.

Кад маћеха виде да се девојчица вратила кући жива и здрава, помодре од јарости и злобно упита:

– Јеси ли појела хлеччиће?

Девојчица се тад сети како ју је маћеха избила зато што је бацала рибици пиринач, па се није усудила да јој призна да је хлеччиће бацила рибици.

– Да, појела сам их – рече.

– А шта си даље радила? – нестрпљиво је упита маћеха.

– Потом сам се напила воде из потока, села под дрво и заспала.

А кад сам се пробудила, сва земља под дрветом беше посута златницима. Ја сам чак и узела неколико златника. Ево их...

Маћеха узео новац и помисли: „Значи, треба и ти да поједеш отровне хлеччиће и напијеш се воде из извора; не само што ти се никакво зло неће догодити, него ћеш се још обогатити.”

Сутрадан зла жена испече отрован пиринчани хлеччић и оде у шуму. Ту поједе хлеччић, напи се воде из потока, седе под дрво и заспа.

Заспала је тако чврстим сном да се никада није ни пробудила.

У давно време у покрајини Танго, у селу Мизуное, живео је рибар по имену Урашима Таро. Сваког дана одлазио је рано ујутру у рибарење и кући се враћао тек увече.

Једном је тако ишао обалом и видео да су се поред саме обале сакупила нека деца.

„Чиме ли се то играју?”, помисли Урашима.

Приближи се и виде да су деца ухватила младу корњачу и да је гоне по песку. Пошто су се наиграла, почеше да муче јадницу: неко ју је гађао камењем, неко гурао штапом. Урашима се сажали на корњачу.

– Хеј ви – обрати се он деци – оставите на миру ту јадну корњачу. Доста сте је измучили.

Али деца су се само смејала:

– Пустите нас! Шта те се тиче! Корњача је наша и радићемо с њом оно што хоћемо.

– Боље ми је дајте! – замоли Урашима.

– Гле, шта он хоће. Ухвати је сам.

– Не тражим да ми је поклоните. Платићу вам за њу.

– Ако хоћеш да платиш, онда у реду. Дај нам паре.

Урашима даде деци неколико новчића и купи корњачу.

Задовољна деца одјурише, а Урашима оста сам са корњачом. Поглади је по оклопу и рече:

– Ех, сиротице, шта те је снашло! Кажу да чапља живи хиљаду година, а корњача и више. А ево, мало је требало па да скончаш. А сад, хајде пливај и убудуће пази да не паднеш у руке деци.

Овим речима Урашима пусти корњачу у море, а затим се упути кући.